

Házigazda

Rose Smollett örült a dolognak, szinte diadalérzet töltötte el. Lehámozta kezéről a kesztyűt, félretette kalapját, és ragyogó tekintettel nézett férjére.

- Ide jöhet, Drake! - mondta.

Drake nyugtalanul pillantott fel a feleségére.

- Kihagytad a vacsorát. Azt hittem, hétre hazaérsz.

- Ó, nem számít! Ettem valamit hazafelé jövet. De érted, Drake? Ide jöhet!

- Ki jöhet ide? Miről beszélsz?

- A doktor, Hawkin bolygójáról! Nem is tudtad, hogy emiatt hívták össze a mai konferenciát? Egész nap erről tárgyaltunk. Ez a legizgalmasabb dolog, ami történhetett velünk!

Drake Smollett elhúzta a pipát az arca közeléből. Rábámult, azután ismét felnézett a feleségére.

- Hadd értem meg, miről beszélsz! Amikor azt mondod, hogy a doktor, Hawkin bolygójáról, akkor azt úgy érted, hogy a hawkinita az Intézetből?

- Hát persze! Ki más?

- És megkérdezhetem, mi a fenét értesz az alatt, hogy idejöhet?

- Hát nem érted, Drake?

- Mit kellene megértenem? Az Intézetet bizonyára érdekli az az izé, de engem nem. Egyáltalán, mi közünk van hozzá? Ez az Intézet ügye, nem?

- De kedvesem! - szólt rá Rose türelmesen. - A hawkinita szívesebben lakna egy magánházaiban, ahol nem zaklatják hivatalos ceremóniákkal és ahol a saját kedve és módja szerint haladhat tovább a tevékenységével. Teljes mértékben meg tudom érteni.

- Miért pont a mi házában?

- Gondolom, mert a mi házában tökéletesen megfelel a célnak. Megkérdezték, hogy megengedném-e, és tudod, mit? - Némi merevséggel válaszolt a saját kérdésére: - Kiváltságnak tekintem.

- Na, ide figyelj! - Ujjaival Drake belefésült a hajába, amivel sikerült összekócolnia a szálakat. - Valóban kellemes kis helyünk van itt, ezt elismerem. Nem a legelegánsabb hely a világon, de nekünk nagyon is megfelel. Viszont azt valahogy nem látom, hol lenne még helyünk földön kívüli látogatók számára.

Rose kezdett gondterheltnak tűnni. Levette a szemüvegét, és eltette a tokba.

- Ellakhat a vendégszobában. Tud gondoskodni magáról. Beszéltem vele, és nagyon kellemes a modora. Őszintén, csak egy kis alkalmazkodóképességet kellene mutatnunk.

- Persze, csak egy kis alkalmazkodóképesség! - vágta rá Drake. - A hawkiniták cianidot lélegeznek. Gondolom, ehhez is simán alkalmazkodunk!

- Magával hordja a cianidot egy kis hengerben. Észre sem fogod venni a dolgot.

- Van még valami, amit nem fogok észrevenni?

- Semmi. Teljes mértékben ártalmatlan. Te jó ég, Drake, ráadásul vegetáriánus!

- Ez most mit jelentsen? Vegyek neki ebédre egy bála szénát?

Rose alsó ajka megremegett.

- Drake! Szándékosan gyűlölködsz. Sok vegetáriánus van a Földön is, és egyik sem eszik szénát.

- Velünk mi van? Mi azért még ehetünk húst, vagy kannibálnak nézne miatta? Már most megmondom, hogy nem fogok salátán élni csak azért, mert neki így tetszik.

- Kezdesz nevetségessé válni...

Rose tehetetlennek érezte magát. Viszonylag későn ment férjhez. Megválasztotta a pályáját, s úgy tűnt, jól halad rajta. Ösztöndíjas kutatóként dolgozott a Jenkins Természettudományi Intézetben, és már húsznál is több publikációt tudott maga mögött. Röviden: kijelölte magának az ösvényt és már ledöntötte a fákat is. Karrierista vénlánynak indult, és harmincöt évesen még mindig elcsodálkozott, ha eszébe jutott, hogy egy évvel korábban menyasszonnyá vált.

Néha zavarba is esett ettől, mivel a leghalványabb elképzelése sem volt arról, hogyan kellene bánnia a férjével. Mit tegyen, amikor a család férfitagja csökönnyössé válik? Ez kimaradt a tervekből. Független gondolkodású, karrierista nőként nem tudta rávenni magát, hogy hízelegjen.

Nyugodtan végignézett a férfin, és egyszerűen csak annyit mondott:

- Sokat jelentene.

- Miért?

- Azért, Drake, mert ha bármeddig is nálunk lakna, egészen közélről tanulmányozhatnám. Még nagyon keveset kutatták a hawkiniták vagy bármelyik másik földön kívüli intelligencia biológiáját és pszichológiáját. Vannak róluk történelmi és szociológiai ismereteink, de semmi több. Biztosan te is látod, hogy ez egy jó

lehetőség. Itt lakik, látjuk a hétköznapiakban, beszélünk vele és megfigyeljük a szokásait...

- Nem érdekelnek a szokásai.

- Ó, Drake! Nem értelek.

- Ugye, most azt fogod mondani, hogy általában nem ilyen vagyok.

- Így van.

Drake elcsendesedett egy időre. Úgy tűnt, elgondolkodott a hallottakon: magas arccsontja és széles álla tünődő pozíciót vett fel.

Végül így szólt:

- Nézd, hallottam ezt-azt a hawkinitákról a saját munkám során. Azt mondom, kutatták a társadalmukat, de a biológiájukat nem. Így van. Mégpedig azért, mert a hawkiniták ugyanúgy nem szeretik, ha vizsgálgatják őket, mint mi. Beszélgettem olyan biztonsági csoportok vezetőivel, amelyek a Földön lévő hawkinita missziókat figyelték. A küldöttek mindig a szobáikban maradnak és csak a legfontosabb hivatalos ügyekben bújnak elő. Semmi közük a földlakókhoz. Egyértelmű, hogy ugyanolyan visszataszítónak tartanak minket, mint én őket.

- Tény, hogy nem értem, mitől lenne ez a hawkinita az intézetben más, mint a többiek. Ha nem különbözik, akkor viszont mindenképpen az ellen kell legyen, hogy személyesen idejőjjön, és az, hogy bármennyig is egy földlakó otthonában akar maradni, csupán hab a tortán.

Rose fáradtan válaszolt:

- Másról van szó. Csodálkozom, hogy nem vagy képes megérteni, Drake! Orvos. Orvosi kutatást végez, és garantálom, hogy egy fokkal sem fogja jobban élvezni a társaságot, mint te az övét, mivel valószínűleg borzalmasnak látja az emberi lényeket. De akkor is maradnia kell! Gondolod, hogy az emberek orvosai élvezik a trópusi utakat? Vagy szerinted az a kedvenc elfoglaltságuk, hogy fertőzött moszkító csípéseinek teszik ki magukat?

- Mi van a moszkítókkal? - csattant fel Drake. - Mi közük ehhez az egészhez?

- Semmi! - válaszolta a felesége meglepetten. - Csak eszembe jutott ez a hasonlat, ennyi az egész. Reed jutott eszembe és a sárgaláz-kísérlete.

A férfi vállat vont.

- Csinálj, amit akarsz...

Rose habozott egy pillanatig.

- De nem haragszol rám, ugye? - Úgy érezte, a kérdés kellemetlenül kislányosan hangzott.

- Nem.

A nő tudta, hogy férje csak azt mondta, amit hallani akart.

Rose kételkedve nézte magát az egész alakos tükörben. Sohasem tartotta magát szépnek, és rég megbékélt ezzel a ténnyel, annyira, hogy már nem is számított igazán. Legalábbis biztosan nem számított egy lénynek Hawkin bolygójáról. Azonban az valóban zavarta, hogy nem tudta, miképpen lehetne vendéglátóként egyszerre tapintatos egy földön kívüli lényhez és a férjéhez. Azon tünődött, melyik lesz a nehezebb.

Aznap Drake későn jött haza, fél órán belül semmiképpen. Rose hajlott rá, hogy azt higgye, férje szándékosan rendezte így a dolgait, mert magára akarta hagyni a problémájával. Neheztelt rá és megbántva érezte magát.

Nem sokkal dél előtt felhívta az Intézetben, és beszélgetés közben váratlanul rákérdezett:

- Mikor fogod hazavinni?

A nő kurtán válaszolt:

- Három órán belül.

- Rendben. Hogy hívják? Mármint a hawkinita nevének?

- Miért akarod tudni? - Nem tudta elkendőzni a hangjába költöző hűvösséget.

- Nevezdük egy kis saját kutatásnak. Végül is, az a lény bejön a házamba.

- Az ég szerelmére, Drake! Ne hozd haza a munkád!

Férje hangja szinte kongott, és érezte benne a csepegő gúnyt:

- Miért ne? Te talán nem pont ezt csinálod?

Igaza volt, ezért Rose megadta neki az információt.

Először vitatkoztak össze valamin egész addigi házasságukban, és az egész alakos tükör előtt ülve a nő azon tünődött, hogy talán mégsem kellene megpróbálnia a férje oldaláról nézni a dolgot. Alapjában véve egy rendőrhöz ment feleségül. Természetesen, Drake nem egyszerűen csak egy rendőr, hanem a Világbiztonsági Tanács tagja volt.

Meglepte vele a barátait. Maga a házasság ténye lehetett a legnagyobb meglepetés, és ha már szóba került a házasság, többen is megkérdezték, hogy miért nem egy másik biológust választott? Vagy ha már kikacsintott a

szakterületéről, akkor miért nem mondjuk egy antropológust - esetleg egy vegyészt, de hogy éppen egy rendőrt?

Természetesen, ezeket senki sem mondta ki, de a szavak ott lógtak a levegőben.

Azóta már megbánta. Egy férfi bárkit feleségül vehetett, akit csak akart. Azonban ha a filozófia doktora nő változatban olyan férfit választ, aki soha nem jutott el a baccalaureus¹ fokozatig, akkor mindenki döbbenetesen néz rá. Hogy lehetséges ez? Mi közük van egymáshoz? Drake jóképűnek számított, még intelligensnek is a maga módján, és Rose időnként kifejezetten elégedett volt választottjával.

Vajon Ő mennyit vitt haza a munkahelyi környezete sznobizmusából? Talán ő maga nem érezte mindig úgy, hogy a saját biológiai kutatómunkája fontos, míg a férje tevékenységét érdemesebb ott tartani a régi ENSZ-épület négy fala között az East River partján?

Zaklatottan ugrott fel a székről, azután mélyet lélegezve elhessegette a negatív gondolatokat. Egyáltalán nem akart veszekedni a férjével. Még kevésbé akarta megakadályozni bármiben. Elhatározta, hogy vendégként fogadja a hawkinitát, de hagyja, hogy Drake a maga útját járja. A férfi már így is nagy engedményeket tett.

Amikor a nő lement a lépcsőn, Harg Tholan csendben állt a nappali közepén. Nem ült le, mert anatómiailag alkalmatlan volt az ülésre. Két pár, egymáshoz közel lévő lábott állt, míg egy harmadik pár, egészen más formájú végtag nagyjából ott türemkedett ki a testéből, ahol egy emberi lény mellkasának felső része lenne. Kemény bőre csillogott és gerinctarój díszítette, míg arca halványan és idegen módon hasonlított a földi marhákéra. Szokatlan külseje ellenére nem tűnt teljesen visszataszítónak, és teste alsó részén ruhafélét viselt, hogy elfedje vendéglátói elől az illetlen látványt.

- Mrs. Smollett! - szólította meg a háziasszonyt. - Jobban értékelem vendégszeretetét, mint ahogy azt ki tudom fejezni az ön nyelvén. - Beszéd közben annyira előrehajolt, hogy mellső végtagjai megérintették a padlót egy pillanatra.

Rose tudta, hogy Hawkin bolygójának lakói ezzel a gesztussal fejezik ki köszönetüket. Örült neki, hogy az idegen ilyen jól beszélt angolul. Szájfelépítése és a metszőfogak hiánya fütyülő tónust kölcsönzött a sziszegő hangoknak. Ettől eltekintve annyira akcentus nélkül beszélt, hogy akár a Földön is születhetett volna.

-A férjem hamarosan hazaér, és akkor eszünk - jelentette be a nő.

- A férje? - Pillanatnyi szünetet tartott, mielőtt hozzátette: - Természetesen.

Rose szó nélkül hagyta a dolgot. Ha bármi is folyamatosan zavart okozott az ismert galaxis öt intelligens fajának kommunikációjában, akkor a szexuális élet és a szociális intézmények terén kialakult különbségek biztosan ide tartoztak. Például a férj és feleség koncepciója csak a Földön létezett. Intellektuálisan a többi faj is képes volt megérteni az alapelveket, de érzelmi szinten a közelébe sem kerültek.

- Konzultáltam az Intézettel az étrendje összeállításával kapcsolatban - mondta a háziasszony, - Reménykedem, hogy nem talál benne semmi kivetnivalót.

A hawkinita hevesen pislogott. Ezzel fejezte ki, hogy szórakoztatja a beszélgetés.

- A proteinek csak proteinek, kedves Mrs. Smollett. Hoztam magammal koncentrátumokat azokból a nyomelemekből, amelyekre szükségem van, de az önök ételei nem tartalmazzák őket.

A proteinek tényleg csak proteinek, ezt Rose is jól tudta. A lény étrendjével kapcsolatos aggodalma javarésztben formális udvariasságból fakadt. Miközben felfedezték az életet a külső csillagok körül, az volt az egyik legérdekesebb felfedezés, hogy bár az élet nem csak protein és szén segítségével alakulhat ki, az intelligencia kifejlődéséhez proteinre volt szükség. Ez pedig azt jelentette, hogy az ismert galaxis öt fajának bármelyike képes volt hosszabban is fenntartani magát a másik négy ételeinek segítségével.

A nő hallotta, ahogy Drake kulcsa megcsörren a zárban, és ajka megfeszült az aggodalomtól.

El kellett Ismernie, hogy a férfi egészen jól vette a dolgot. Besétált, és habozás nélkül kezet nyújtott a hawkinitának:

- Jó estét, dr. Tholan!

A lény kinyújtotta nagy és meglehetősen ügyetlen mellső mancsát, és mondhatni, kezet ráztak. Rose már átesett a procedúrán, és ismerte a földön kívüli különös érzetet keltő érintését. Érdesnek, forrónak és száraznak tűnt. El tudta képzelni, hogy az idegen hüvösnek és csúszósúnak érzi az emberek kezét.

A formális üdvözlés ideje alatt megragadta a lehetőséget, és megfigyelte a lény kezét. Az azonos célú evolúció tökéletes mintapéldája volt; morfológiailag teljes mértékben különbözött az emberi kéztől, azonban mutatott hozzávetőleges azonosságokat. Négy ujj, de hüvelykujj nélkül. Minden egyes ujj saját gömbcsuklóval fejlődött ki, a természet így ellensúlyozta a hüvelykujj hiánya miatt fellépő rugalmatlanságot

- és egyben némileg csápszerűvé is tette az ujjakat. A biológus számára érdekesebbnek tűnt a tény, hogy minden egyes ujj csökevényes patában végződött. A kis paták mérete és viszonylagos puhasága miatt a laikusnak talán máig nem tűnt fel, de alapvetően ugyanúgy futásra termettek, ahogyan az ember körmei a

---

¹ baccalaureus: a legelső tudományos fokozattal rendelkező személy (latin)

valaha mászásra használt kézen alakultak ki.

- Elégedett a körülményekkel, uram? - kérdezte Drake viszonylag barátságosan.

- Meglehetősen - válaszolta a hawkinita. - Az ön felesége a lehető legnagyobb odafigyeléssel gondoskodott a megfelelő körülményekről.

- Kér egy italt?

A földön kívüli nem válaszolt, csak Rose-ra a pillantott, de olyan grimaszfelével, amelyet a nő nem tudott értelmezni. Idegesen próbálta megmagyarázni:

- A Földön ez egy társasági szokás, hogy etil-alkohollal megerősített folyadékokat fogyasztunk. Ezek élénkítő hatással vannak ránk.

- Ó, igen! Akkor attól tartok, vissza kell utasítanom az ajánlatot. Az etilalkohol meglehetősen kellemetlen hatást gyakorol az anyagcserémre.

- Nos, a földi emberekére hasonlóképpen, dr. Tholan, de megértem - válaszolta Drake. - Zavarja, ha én azért iszom egy pohárral?

- Természetesen nem.

A férfi a kredenchez lépett, közben Rose mellett ment el és odaroppantott egyetlen szót:

- Atyám! - Bár csak suttogott, mégis sikerült tizenhét felkiáltójelet zsúfolnia a szó mögé.

A hawkinita az asztal mellett állt. Ujjai az ügyesség élő példáivá váltak, ahogy az evőeszközök köré fonta őket. Rose próbálta nem megbámulni. Evés közben széles, ajaktalan szája szinte kettévágta az arcát, és a rágás az állkapocs nyugtalanító oldalmozgásával járt. Ez újabb bizonyítékot szolgáltatott a patás eredetre. A biológus eltűnődött rajta, hogy vajon később, a szobája magányában a földön kívüli visszaböfögi az ételt és újrarágja - azután aggódni kezdett, hogy ettől a gondolattól vezérelve Drake mindjárt undorodva feláll az asztal mellől. Azonban férje egészen nyugodtan vette az akadályokat.

- Jól gondolom, dr. Tholan, hogy az oldalán az a henger cianidot tartalmaz? - kérdezte.

Rose riadtan hallgatta. Ő maga észre sem vette az íves fémtárgyat, amely leginkább vizeskulacsra hasonlított, ahogy félig a ruhája alá rejtőzve a lény oldalára simult. Azonban Drake egy rendőr szemével nézett vendégükre.

Az idegen a legkevésbé sem zavartatta magát.

- Pontosan - mondta, és patás ujjaival megmutatta a vékony, rugalmas csövet, amely a hengertől indult el, és felfutott a testén a szája sarkáig, színe pedig egyezett a lény sárgás bőrszínével. Rose ugyanúgy zavarba ejtőnek érezte ezt a kitárulkozást, mintha a hawkinita az intim testrészeit mutogatta volna.

- Színtiszta cianidot tartalmaz? - kérdezte Drake.

A földön kívüli humorosnak szánt grimasszal kacsintott.

- Remélem, nem arra gondol, hogy veszélyt jelenthet a földitákra. Tudok róla, hogy a gáz súlyosan mérgező az önök számára, de biztosíthatom róla, hogy kevés is elegendő. A hengerben lévő gáz csupán öt százalékban tartalmaz hidrogén-cianidot, a többi oxigén. Nem szivárog, és csak akkor távozik belőle valamennyi, amikor megszívom a csövet. Ráadásul, erre is csak ritkán van szükség.

- Értem. És valóban szüksége van a gázra, hogy életben maradjon?

Rose enyhe rémülettel hallgatta a beszélgetést. Az ember nem kérdez ilyesmiket gondos felkészülés nélkül. Lehetetlen előre látni, hogy mikor érnek el az idegen pszichológiájának érzékeny pontjaihoz, és Drake elszántan, teljes tudatossággal haladt ebbe az irányba. Vajon tudta, hogy a feleségétől is megkaphatta volna a választ ezekre a kérdésekre? Vagy egyszerűen csak közvetlen forrásból akart informálódni?

A hawkinita látszólag egyáltalán nem sértődött meg.

- Ön nem biológus, Mr. Smollett?

- Nem, dr. Tholan.

- Közeli kapcsolatban áll Mrs. dr. Smollett-tel.

Drake halványan elmosolyodott.

- Igen, összeházasodtunk a doktornővel, azonban ettől még ugyanúgy csupán egy kisebb állam hivatalnok vagyok. A feleségem barátai - tette hozzá - egyszerűen csak rendőrnek tartanak.

Rose beharapta alsó ajkát. Ezúttal a hawkinita tapintott rá az idegen-pszichológia érzékeny pontjára. Hawkin bolygójának lakói szigorú kasztrendszerben éltek, erősen korlátozott átjárással a kasztok között. Ezt Drake valószínűleg nem tudta.

Az idegen őt kérdezte:

- Megengedi, Mrs. Smollett, hogy röviden elmagyarázzam a férjének a testem biokémiai működését? Az Ön számára ez nyilvánvalóan bután hangzik majd, hiszen biztos vagyok benne, hogy Ön már jól ismeri ezeket a tényeket.

- Ne zavartassa magát, dr. Tholan! - válaszolta.

- Tudja, Mr. Smollett - kezdte a földön kívüli elmagyarázták, hogy az ön légzőrendszerét és általában véve a

Föld minden levegőt lélegző lényének a légzőrendszerét bizonyos fém tartalmú enzimek szabályozzák. Ez a fém általában a vas, néha a réz. A cianid mindkét esetben úgy lép reakcióba ezekkel a molekulákkal, hogy ezáltal megbénítja a földi élőlények légzőrendszerét. Megakadályozza az oxigénfelvételt, így halált okozhat, alig néhány percen belül.

- Az én bolygómon nem egészen így alakult ki az élet. A légzőszerveket irányító molekularendszerekben nem lehet fel sem vas, sem réz - végeredményben semmilyen fém. Például ugyanezen okból színtelen a vérem. A mi szerveinkben többnyire organikus molekulacsoportok találhatóak, és ezek a csoportok csak kis mennyiségű cianid jelenlétében tarthatók fenn érintetlenül. Kétségtelen, hogy ez a fajta protein évmilliók alatt alakult ki egy olyan világon, amelynek légköre néhány tized százalékban hidrogén-cianidot tartalmaz. Ennek a jelenlétét a biológiai ciklusok biztosítják. A bolygón őshonos mikroorganizmusok egész sora fejleszt ilyen gázt.

- Kivételesen érthető módon magyarázta el, dr. Tholan, és érdekesen is egyben - mondta Drake udvariasan. - Mi történik, ha nem jut hozzá a gázhoz? Gondolom, nem végzi be csak úgy... - A végén csettintett az ujjával.

- Nem egészen. A folyamat nem azonos azzal, amikor cianid jelenik meg az önök szervezetében. Az én esetemben a cianid hiánya lassú fulladáshoz vezetne. Néha megtörténik a világomon, főként rosszul szellőző helyiségekben, hogy a folyamatosan fogyasztott cianid szintje a szükséges minimális koncentráció alá csökken. A következmények meglehetősen fájdalmasak és nehezen kezelhetők.

Rose kénytelen volt hinni férjének; úgy tűnt, Drake őszintén érdeklődik a téma iránt. Hála istennek, az idegen sem bánta, hogy beszélnie kell erről.

A vacsora hátralévő része incidens nélkül telt, szinte kellemesen.

Drake egész este ugyanilyen maradt: érdeklődő. Vagy talán még ennél is több... elmélyült? Kivonta őt a beszélgetésből, de a nő hálás volt ezért. Végeredményben, az idegen valóban új színnek számított az életükben, és Rose munkája, képzettsége és szakterülete úgy általában véve arra irányult, hogy minél apróbb részekre bontsa, végül teljesen megszüntesse ezt a szintet. Ahogy a férfiak beszélgetését hallgatta, azon tűnődött, miért is házasodtak össze egyáltalán?

Drake keresztbe tett lábbal ült, állát összekulcsolt ujjaira fektette, és érdeklődve nézett a földön kívülre. A hawkinita vele szemben állt, négy lábával pihenésszerű pózt vett fel.

- Nehezen tekintek önre úgy, mint orvosra - jegyezte meg egyszer Drake.

A másik nevetésszerűen pislogott.

- Értem, mire gondol. Én is nehezen tekintek önre úgy, mint rendőrré. Az én világomon a rendőrök magasan képzettek és távolságtartóak.

- Valóban? - kérdezte a férfi némileg szárazon, azután témát váltott: - Úgy tudom, nem épp vakációzni érkezett hozzánk.

- Nem, sokkal inkább üzleti úton járok. Ezt a különös bolygót tanulmányozom, amelyet önök Földnek neveznek. Korábban még senki sem tanulmányozta a népemből.

- Különösnek találja? - csapott le a szóra a férfi. - Milyen értelemben?

A hawkinita Rose-ra nézett:

- Tud ő a korai halálról?

A nő zavarban volt,

- A férjem fontos munkát végez - mondta. - Attól tartok, nem igazán marad ideje arra, hogy a munkám részleteiről beszéljünk. - Tudta, hogy ez a válasz nem lehetett teljesen kielégítő, és ismét a földön kívüli egyik kiismerhetetlen érzelmi gesztusát vélte felfedezni a marhaszerű arcon.

Az idegen visszafordult a férfihez.

- Mindig meglep, hogy a földiek milyen keveset tudnak a saját szokatlan jellegzetességeikről. A galaxisban öt intelligens faj él. Ezek mind egymástól függetlenül fejlődtek ki, mégis sikerült megközelítőleg hasonlóvá válniuk. Mégpedig azért, mert úgy tűnik, hogy hosszú távon az intelligencia továbbfejlődéséhez szükség van bizonyos testi jellegzetességekre. Ennek fejtegetését inkább a filozófusokra hagynám. Azonban a lényeg nem kell kihangsúlyoznom, mert bizonyára az ön számára is könnyen kikövetkeztethető.

- Ha jobban megvizsgáljuk az intelligenciák közti különbségeket, akkor újra meg újra azt fedezhetjük fel, hogy leginkább a földlakók tekinthetők egyedinek. Például csak és kizárólag a földi légzőrendszer függ a fém tartalmú enzimektől. A hidrogén-cianid csak az önök népe számára mérgező. Az intelligens létformák közül egyedül önök esznek húst. Egyedül önök azok, akik nem palásokból fejlődtek ki. És ami a legérdekesebb: az intelligens létformák közül egyedül az önök esetében áll meg a növekedés a felnőttkor elérésekor.

Drake a vendégre vigyorgott. Rose úgy érezte, a szíve a torkában dobog. Ezt a vigyort szerette a legjobban a férjében, ráadásul teljesen természetes gesztusként ült ki időnként az arcára. Sohasem kényszeredetten vagy gúnyosan húzta el a száját. Kezdett hozzászokni a lény jelenlétéhez az otthonukban. Kedvesnek mutatta magát

- és a nő teljes mértékben bizonyos volt abban, hogy az ő kedvéért tesz így. Jólesett a gondolat, ezért

belekapaszkodott. A férje az ő kedvéért viselkedett kedvesen a hawkinitával.

- Maga nem tűnik túl nagydarabnak, dr. Tholan - mondta Drake vigyorogva. - Talán egy hüvelykkel lehet magasabb nálam, tehát úgy két méter magas lehet. Azért, mert még fiatal, vagy azért, mert az ön világán élők általában véve kis termetűek?

- Egyik sem - felelte a földön kívüli. - Az évek múlásával egyre csökkenő mértékben növekszünk, így az én koromban már tizenöt év kell egy újabb hüvelyknyi növekedéshez. Azonban, és ez a legfontosabb ebben a témában, nálunk a növekedés sohasem áll le teljesen. Ennek következtében soha nem is halunk meg teljesen.

Drake levegő után kapkodott, és Rose azon kapta magát, hogy ő is mereven felegyenesedve ül karosszékében. Erről még nem hallott. Amennyire ő tudta, a Hawkin bolygójára küldött kutatók sohasem hoztak vissza ilyen jellegű adatokat vagy információt. Majd szétrobbant az izgalomtól, de visszafogta a meglepett felkiáltást, és hagyta, hogy a férje beszéljen helyette.

- Nem hálnak meg teljesen? - kérdezte a férfi. - Ugye, nem azt akarja mondani, uram, hogy Hawkin bolygójának lakói halhatatlanok?

- Nincs teljes mértékben halhatatlan élőlény. Ha más módon nem is, balesetekben bárki meghalhat, vagy ha ez sem igaz, akkor az unalom mindenképpen végzetes. Közülünk is csak kevesen élnek évszázadokat az önk időszámítása szerint. Mégis kellemetlen belegondolni, hogy a halál akaratlanul is eljőhet. Számunkra ez kivételesen borzalmas gondolat. Most is felzaklat, pedig csak megemlítettem, hogy saját szándékomtól eltérően és minden elővigyázatosság ellenére meghalhatok.

- Nos - jegyezte meg Drake zordan -, mi egészen hozzá vagyunk szokva.

- A földiták együtt élnek ezzel a gondolattal, de mi nem. Épp emiatt tekintjük szokatlannak és nyugtalanítónak, hogy az utóbbi időben egyre növekszik a korai halállal jellemezhető esetek száma.

- Nem mondta ugyan el - kezdte a férfi -, de hadd találjam ki! A korai halál a növekedés kóros megállását jelenti?

- Pontosan.

- A növekedés megállása után mennyi idő telik el a halál beálltáig?

- Legfeljebb egy év. Pusztító, tragikus és ez ideig gyógyíthatatlan betegségről van szó.

- Mi okozhatja?

A hawkinita hosszan tűnődött, mielőtt válaszolt, és még ekkor is feszült kellett- lenség rejlett a hangjában:

- Semmit sem tudunk a betegség okáról, Mr. Smollett.

Drake elgondolkodva bólintott. Rose úgy követte a beszélgetést, mint egy teniszmeccs nézője a párviadalt.

Férje így szólt:

- És miért pont a Földön tanulmányozza ezt a betegséget?

- Mert, ismétlem, a földi emberek egyediek. Az egyetlen olyan intelligens létforma, amely immúnis a betegségre. A korai halál minden más fajra hatással van. Maguk, biológusok tudták ezt, Mrs. Smollett?

Váratlanul szólította meg, és a nő majdnem ugrott egyet ijedtében.

- Még nem - válaszolta.

- Nem lep meg. Ez az információ a legutóbbi kutatások eredménye. A korai halált könnyű félrediagnosztizálni, és a többi bolygón sokkal kisebb az esetszám. Valójában nagyon különös az egész, olyasmi, ami felett el lehet filozofálgatni, mivel az esetszám az én bolygómon a legmagasabb, amely a legközelebb van a Földhöz, és kisebb minden ennél távolabb lévő lakott bolygón - ily módon a Tempóra csillag világán a legalacsonyabb, amely a legtávolabb van a Földtől. Ugyanakkor, a Föld lakói immúnisak rá. Valahol a földiták biokémiájában ott kell lennie az immunitás titkának. Milyen csodálatos lenne megtalálni!

- Na, de nem állíthatja, hogy a Föld immúnis! Én inkább úgy látom, hogy az eset- szám száz százalék. Minden földi ember megáll a növekedésben és mind meg is hal. Tehát nálunk mindenki megkapta a korai halált, mint betegséget.

- Egyáltalán nem. A földlakók még hetven évet is élhetnek a növekedés megállása után. Ez nem az a korai halál, amelyet mi ismerünk. Az önk ehhez hasonló betegsége inkább a korlátlan növekedés, amelyet rákként ismernek. De valószínűleg untatom...

Rose rögtön ellenkezni kezdett. Drake hasonlóképpen, és talán még nagyobb vehemenciával, azonban a hawkinita határozottan témát váltott. A nőben ekkor ébredt fel a gyanú, hogy férje szándékosan terelte a beszélgetést abba az irányba, amelybe az végül tartott, elszomorította az idegent, megszurkálta, és végül eljutottak oda, ahonnan Harg Tholan nem akart továbblépni. A férfi jól csinálta, kiváló érzékkel dolgozott, de Rose már eléggé ismerte ahhoz, hogy észrevegye a szándékosságot. Mintha csak a gondolataira reagált volna, a hawkinita felkapta a szót, amely épp a fejében keringett, mint amikor megakad a tű a hanglemezen:

- Nem azt mondta, hogy rendőrként dolgozik?

Drake kurtán válaszolt:

- De igen.

- Szeretnék kérni öntől valamit. Egész este bennem élt ez a vágy, mióta tudomásomra jutott a hivatása, mégis haboztam feltenni a kérdést. Nem szeretnék szükségtelen kellemetlenségeket okozni a vendéglátóimnak.

- Megtesszük, amit lehet.

- Mélységesen kíváncsi vagyok rá, hogyan élnek a földiták, olyan kíváncsiság ez, amelyben népem tagjai nagy általánosságban talán nem is osztoznak velem. Szóval, az iránt érdeklődöm, hogy végigvezetne-e a bolygójuk egyik rendőrőrsén?

_ Nem olyan értelemben dolgozom a rendőrségnél, ahogy azt ön gondolja - válaszolta Drake óvatosan. - Azonban a New York-i rendőrségen ismernek. Gond nélkül meg tudok szervezni egy látogatást. A holnapi nap megfelelne?

- A legtökéletesebb lenne. Az eltűnt személyek osztályát is meglátogathatom?

- Hogy mit?

A hawkinita közelebb húzta a lábait egymáshoz, amitől mintha feszengett volna.

- Ez afféle hobbi, egy kis sajátos érdeklődés, ami egyáltalán nem új keletű. Úgy tudom, önöknél a rendőrtisztek egy csoportjának egyedüli feladata az, hogy eltűnt férfiakat kutassanak fel.

- És nőket és gyermekeket is - tette hozzá Drake. - Miért érdekli ez Önt oly nagy mértékben?

- Mert ebből a szempontból önök ismételen csak egyediek. A mi bolygónkon nincs olyan, hogy eltűnt személy. Nem tudom elmagyarázni a mechanizmust, de a többi lakott bolygón mindig tudatában vagyunk egymás jelenlétének, főként erős, személyes kötelékek esetén. Mindig tudatában vagyunk egymás hollétének, függetlenül attól, hogy milyen messze vagyunk egymástól.

Rose ismét izgatottá vált. A Hawkin bolygóján tett tudományos körutak legnagyobb problémája mindig is az őslakosok belső érzelmi mechanizmusainak megfejtése volt, erre az egyikük nyíltan beszél erről! A biológus rögtön elfelejtette a férje céljai miatt érzett aggodalmat és nem bírta visszafogni magát, beleszólt a beszélgetésbe:

- Most is érzi ezt a tudatosságot? Itt, a Földön?

- Úgy érti, az ürön át? - kérdezett vissza a lény. - Attól tartok, nem. Azonban így is látják a dolog fontosságát. A Föld minden egyedi vonása kapcsolatban kell legyen egymással. Ha ennek az érzéknek a hiánya megmagyarázható, akkor talán a korai halálra való immunitás is magyarázatot nyerhet. Egyébiránt, meglehetősen kíváncsivá tesz, hogyan lehet bármiféle intelligens közösségi életet kialakítani e nélkül a közösségtudat nélkül? Például honnan tudja egy földita, hogy sikeresen kialakított egy azonos célokkal rendelkező alcsoportot, mint amilyen a család? Például önök ketten honnan tudják, hogy valós kapcsolat áll fenn önök között?

Rose akaratlanul is bólintott. Mennyire hiányzott neki egy effajta tudatosságérzet!

Azonban Drake csak elmosolyodott.

- Megvan a módja. Amit mi „szerelemnek” hívunk, azt ugyanolyan bonyolult elmagyarázni önnek, ahogyan ön is nehezen magyarázná el nekünk az önök közösségérzetét.

- Feltételezem, így van. Mondja meg nekem őszintén, Mr. Smollett: ha Mrs. Smollett elhagyná ezt a helyiséget, és elhelyezkedne egy másikban anélkül, hogy hallanánk vagy látnánk, hol van, Ön a tudatában lenne a hollétének?

- Egyáltalán nem.

- Lenyűgöző! - mondta a hawkinita őszintén. Tűnődni látszott, majd hozzátette:

- Kérem, ne sértődjenek meg attól, hogy ugyanakkor taszítónak is találom ezt: a hiányosságot.

Miután leoltották a villanyt a hálósobában, Rose háromszor is odament az ajtóhoz, hogy résnyire nyitva kikukucskáljon. Érezte, hogy férje őt figyeli. Bujkált egyfajta kelletlen csodálkozás a férfi hangjában, amikor végül rákérdezett:

- Mi a baj?

- Beszélni akarok veled - mondta a nő válasz helyett.

- Attól tartasz, hogy a barátunk meghallja?

Felesége suttogott. Visszafeküdt az ágyba, és fejét a párnára tette, hogy jobban tudjon suttozni:

- Miért beszéltél a korai halálról dr. Tholan-nel?

- Érdekel a munkád, Rose. Te is mindig azt akartad, hogy érdeklődjem iránta.

- Örülnék, ha nem gúnyolódnál! - válaszolta majdnem olyan hévvel, amilyennel csak lehet, ha suttog az ember lánya. - Tudom, hogy valamit akarsz ezzel... lehet, hogy valami rendőr dolgot. De mit?

- Majd holnap beszélgetünk - felelte a férfi.

- Nem! Most!

Drake a nő feje alá csúsztatta a kezét, és kicsit megemelte. Egy pillanatig Rose azt hitte, megcsókolja, ahogy a pillanatnyi benyomás hatására a férfiek meg szokták csókolni a feleségüket, vagy legalábbis ő úgy képzelte, hogy meg szokták csókolni. Azonban a férfi soha és ezúttal sem tett semmi ilyesmit.

Csak közelebb húzta magához, és úgy súgta oda;

- Miért érdekel annyira?

A kéz olyan erősnek tűnt a tarkóján, hogy akaratlanul is megmerevedett. Próbált elhúzódni, már alig bírt suttogni:

- Hagyd abba!

- Ne kérdezz és ne avatkozz bele! - mondta a férfi. - Csak végezd a dolgod, és én is végzem az enyémet!

- Az én munkám természete ismert.

- Az én munkám természete viszont nem! - vágott vissza a férj. - Alapértelmezetten. Annyit elmondhatok, hogy hatlábú barátunk meghatározott okból van itt, a házukban. Nem véletlenül téged választottak, mint biológust. Azt tudtad, hogy két nappal ezelőtt utánam kérdezősködött a Bizottságnál?

- Ezt most találtad ki!

- Hinned kellene nekem. Ennek az ügynek a szálai olyan mélyre nyúlnak, hogy azt el sem tudod képzelni. De ez már tényleg az én munkám része, és nem szeretném megbeszélni veled, megérted?

- Nem értem meg, de ha nem akarsz, akkor nem kérdezek többet.

- Akkor ideje aludni.

Rose a hátán feküdt és teltek a percek, azután a negyedórák. Próbálta egymáshoz illeszteni a kirakós darabkáit. Még azzal együtt sem sikerült, amit Drake mondott el az imént. Eltűnődött rajta, mit szólna a férje, ha tudná, hogy szalagra vette a beszélgetésüket?

Egy kép tolakodott előre folyton, hogy gúnyosan lebegjen a szeme előtt. A hosszú este végén a hawkinita odafordult hozzá, és így szólt:

- Jó éjt, Mrs. Smollett! Ön elbűvölő házigazda!

Kétségbeesetten fel akart nevetni. Hogy nevezhette elbűvölő házigazdának? A földön kívüli számára ők borzalmasak lehettek, szörnyetegek, túl kevés végtaggal és túl keskeny arccal.

Ráadásul, amikor a hawkinita elmondta ezt a teljességgel jelentés nélküli bókot, Drake teljesen elsápadt! Egy pillanatra fellángolt valami a tekintetében, amit Rose csak rémületként tudott értelmezni.

Még sohasem látta, hogy a férje bármitől is megijedt volna, és a vegytiszta pánik e pillanata egészen addig lángolt a gondolatai előterében, míg végül az összes többi képpel együtt belesüppedt az álmok homályába.

Másnap a no csak délre került ismét az íróasztalához. Kívárta, amíg Drake és a hawkinita távozik, mert csak ekkor vehette elő a kis felvevőt, amelyet férje karosszéke mögé rejtett el az előző napon. Eredetileg nem akarta titokban tartani a férfi előtt, hogy felvételeket készít, csak hogy Drake későn ért haza és ő egy szót sem akart ejteni a dolgról a földön kívüli előtt. Később pedig megváltoztak a dolgok...

Egyébiránt, a felvételkedészítés rutinnak számított; a hawkinita kijelentéseit és hangsúlyait az Intézet különféle specialistái fogják kielemezni és mélyebben megvizsgálni. Elrejteni pedig azért kellett a szerkezetet, hogy a felvételkedészítés tudata ne befolyásolja az idegen beszédmódját. Felmerült azonban a lehetőség, hogy egyáltalán nem viszi be a szalagot az Intézetbe, A hanganyag egészen más funkciót is kaphat. Egy meglehetősen kényes funkciót.

Kémkedni akart Drake után.

Végigsimított a kis doboz oldalán és azon tűnődött, a férje hogyan fog viselkedni aznap. A szociális jellegű találkozások nem számítottak hétköznapi eseményeknek az intelligens fajok között, még úgy sem, hogy a hawkinita jelenléte a város utcáin nem csődít köré bámészkodó tömeget. Viszont Drake biztosan megoldja majd valahogy. Drake mindig megoldja a problémákat.

Meghallgatta az előző este elhangzottakat, az érdekesebb perceket visszatekerte és megismételte. Kevésnek érezte azt, amennyit a férje elmondott neki. Miért érdekelnék pont ők ketten a földön kívülit? Drake nem hazudna. Legszívesebben egyenesen a Biztonsági Bizottsághoz ment volna, de tudta, hogy nem kapna kielégítő választ a kérdéseire. Ráadásul hűtlennek érezné magát; Drake semmiképpen sem hazudna neki.

Másrésről, miért ne informálta volna le őket Harg Tholan? Ugyanúgy utánakérdezhetett a vendéglátóként számba vehető többi biológus családjának is. Nem lenne több az egész, mint egy teljesen természetes próbálkozás arra, hogy kiválassza a számára lehető legjobbnak tűnő ideiglenes otthont, döntsön bármilyen standardok szerint.

És ha így tett - még ha csak a Smolletteket nyomozta is le hogyan változtatja ez Drake hozzáállását heves ellenségeskedésről heves érdeklődésre? Drake kétségtelenül megtudott valamit, amit nem mondott el. Csak az Ég tudja, mennyi mindent tarthatott meg magának.

A nő gondolatainak örvénye lassan haladt a csillagközi intrikák felé. A galaxist benépesítő öt faj részéről még

nem tapasztaltak ellenséges érzületeket egymás iránt legalábbis ez ideig. A köztük lévő távolság egyelőre még lehetetlenné tette a viaskodást. Épp csak nem volt lehetetlen a kapcsolattartás, s így a politikai és gazdasági érdekek egyszerűen szóba sem kerülhettek konfliktusforrásként.

Azonban ezt csak ő gondolta így, és nem számított a Biztonsági Bizottság tagjának. Ha kialakult valamilyen konfliktus, ha szóba került a veszély, ha bármilyen okból feltételezni lehetett, hogy a. hawkinita nem békés szándékká' érkezett a Földre, arról Drake is tudna.

Vajon elég magasan állt Drake a Biztonsági Bizottságban ahhoz, hogy legalább másodkézből ismerje azokat a veszélyeket, amelyek a hawkinita orvos látogatásához köthetőek? Mindig úgy képzelte, hogy férje csupán kisebb funkcionárius a szervezetnél, és a férfi soha nem is mutatta magát többnek. Mégis...

Lehet, hogy magasabb rangban áll?

Végül vállat vont a gondolatra. Az ötlet a huszadik századi kémregényekre és olyan kosztümös drámák történeteire hasonlított, amelyeknek készítése idején még létezett olyasmi, mint az atombomba titka.

A kosztümös drámák gondolata pedig döntésre vezette. Ő nem a rendőrségnek dolgozott és fogalma sem volt róla, hogy egy igazi rendőr miként kezelné ezt az egészet. Azt azonban tudta, hogy a régi drámák szereplői hogyan viselkedtek hasonló helyzetben.

Fogott egy papírlapot, és egyetlen függőleges vonallal két részre osztotta. Az egyik részre felírta az idegen orvos, a másikra pedig a férje nevét. Harg Tholanhoz odaírta, hogy „tisztesseges”, majd elgondolkodva három kérdőjelet szúrt a szó mögé. Orvos volt egyáltalán, vagy valami olyasmi, amit csak csillagközi ügynökként lehetett leírni? Az Intézet sem kapott más bizonyítékot a szakmáját illetően, mint a saját állításait. Vajon Drake emiatt kérdezgette oly kérlelhetetlenül a korai halálról? Lehet, hogy megtudott valamit, és próbálta hibázáson kapni a hawkinitát?

A nő tétovázott egy ideig, azután talpra ugrott, összehajtotta a lapot, és bedugta kosztümkabátja zsebébe, majd kiment az irodájából. Senkihez sem szólt, miközben kiment az Intézetből. A recepciónak sem mondta meg, hová megy és mikor tér vissza.

Amint kiért, egy harmadszintű csőhöz sietett, és megvárta, hogy érkezzen egy üres fülke. A két perc elviselhetetlenül hosszúnak tűnt, mire helyet foglalhatott az ülésben és bement a felette lévő mikrofonba:

- New York-i Orvosi Akadémia!

Az apró kabin ajtaja becsukódott, és a fülke körül elsuhanó levegő sziszegése másodperceken belül halk füttyé változott.

A New York-i Orvosi Akadémiát mind széleiben, mind hosszában megnövelték az elmúlt két évtized során. Csak a könyvtár elfoglalt egy egész szárnyat a harmadik emeleten. Kétségtelen, hogy ha az itt tárolt könyvek, magazinok és pamfletek mindegyike az eredeti, nyomtatott formájában kapott volna helyet a mikrofilmváltozat helyett, akkor talán az egész hatalmas épület sem lett volna elegendő a számukra. Pont emiatt tárgyaltak a nyomtatott művek csupán öt éves megőrzéséről a jelenlegi, tízéves időtartam helyett.

Mint akadémiai tag, Rose szabad bejárást kapott a könyvtárba. A bejáratától rögtön a földön kívüli gyógyászatnak szentelt fülkék felé sietett, és fellélegzett, amikor nem talált ott senkit.

Bölcsebb dolog lett volna egy könyvtáros segítségét kérni, de nem akarta. Minél keskenyebb és halványabb ösvényen jár, annál valószínűtlenebb, hogy Drake a nyomára bukkan.

Így vezető nélkül nézte végig a polcokat, ujjával nyugtalanul követte a címeket. A könyvek többsége angolul íródott, azonban némelyik németül vagy oroszul. Szerencsére és ironikus módon a földön kívüli jelrendszerrel készült művek közül egyetlenegy sem helyeztek el ott. Valahol volt egy helyiség az ilyen eredetieknek, de azokhoz csak a hivatalos fordítók férhettek hozzá.

Címről címre ugró tekintete és ujjá hirtelen megtorpant. Megtalálta, amit keresett.

Levett a polcra úgy fél tucat kötetet, és kiterítette őket egy kis, sötét színű asztalra. A lámpa kapcsolója után matatott, felkattintotta, és kinyitotta az első dobozt: Korai tanulmányok. Gyorsan átfutotta, és a szerzők listájához lapozott. Harg Tholan neve ott állt a többi között.

Egyesével utánanézett a megjelölt referenciáknak is, azután újra a polcokon kutatott, hátha talál fordításokat ezekből az eredeti munkákból.

Több mint két órát töltött az Akadémián. Mire befejezte a kutatást, ennyivel tudott többet: létezett egy hawkinita orvos Harg Tholan néven, a korai halál szakértője. Volt valami köze a hawkinita kutatási szervezethez, amellyel az Intézet is kapcsolatban állt. Persze, a Rose által ismert Harg Tholan kiadhatta magát ennek az orvosnak, hogy realisztikusabbá tegye a felvett szerepet, de miért lenne szüksége erre?

Kivette a papírt a zsebéből, és a „tisztesseges” szó három kérdőjele alá odaírta, hogy „IGEN”, csupa nagybetűvel. Visszament az Intézetbe, és délután négykor ismét az asztalánál ült. Szólt a diszpécsernek, hogy nem fogad hívásokat, és bezárta az irodája ajtaját.

Harg Tholan oszlopába kérdést írt: „Miért jött a Földre egyedül?” Kihagyott egy nagyobb helyet a válasznak,

és felírta a másik kérdését is: „Miért érdeklődik az eltűnt személyek osztálya iránt?”

A korai halál betegsége tekintetében a hawkinita egyáltalán nem hazudott. Az Akadémián olvasottakból nyilvánvalóvá vált, hogy a Hawkin bolygóján jelentős orvosi erőket mozgósítanak a kérdések megválaszolása érdekében. Jobban rettegetek tőle, mint az emberek a ráktól. Ha tényleg úgy vélték, hogy a választ a Földön találhatják meg, akkor egy egész kutatócsoporthoz küldtek volna. Vajon a bizalmatlanság és gyanakvás miatt küldtek csak egy tudóst?

Mit is mondott Harg Tholan az előző este? A saját világán a legnagyobb az esetszám, és egyben ez áll legközelebb a Földhöz, illetve az esetszám a legtávolabbi lakott világon a legkisebb. Tegyük hozzá a tényt, amelyre a hawkinita is utalt, illetve ő is olvasott róla az Akadémián: az esetszám elképesztő mértékben megnövekedett, mióta létrejött a kapcsolat a Földdel...

Rose lassan és vonakodva jutott el az egyetlen lehetséges következtetésig: a Hawkin bolygójának lakói valahogy azt hihetik, hogy a földlakók felfedezték a korai halál okát, és szánt szándékkal terjesztik a betegséget a különböző idegen fajok között, talán azzal a céllal, hogy egyeduralmukodóvá váljanak a galaxisban.

Pánkszerűen elutasította a következtetést. Lehetetlennek tűnt, mivel először is, a Föld nem tenne ilyet, másrészt nem is rendelkezik ilyen jellegű eszközökkel.

Tudományos fejlődés tekintetében a hawkiniták nem igazán különböztek az emberektől. A korai halál több évezredes probléma, és az orvosi kísérletek nem vezettek eredményre. Nyilvánvaló, hogy a csillagközi távolságokat felölelő földi kutatások sem juthattak el ilyen messzire ilyen gyorsan. Mi több, amennyire Ő tudta, a földi biológusok és orvosok nem is folytattak kutatásokat a hawkinita patológiával kapcsolatban.

Mégis minden bizonyíték arra mutatott, hogy Harg Tholan gyanakodva indult útnak és gyanakodva is fogadták. A „Miért jött a Földre egyedül?” kérdés alá odaírta: „A Hawkin bolygóján 2. földieket tartják a korai halál okozójának.”

De akkor mi a helyzet az eltűnt személyek osztályával? Mint tudós, Rose szigorúan bánt a saját elméleteivel. Minden ténynek a helyére kellett kerülnie, nem elégedett meg néhány illeszkedő ponttal.

Eltűnt személyek osztálya! Ha ez egy hamis próba volt, hogy szándékosan félrevezesse Drake-et, akkor nagyon esetlenül sikerült kivitelezni. A földön kívüli egyszerre témaváltásként és jóval a korai halálról való beszélgetés után vetette fel.

Lehet, hogy módja volt Drake és a munkája tanulmányozására. Ha ez az oka, akkor miért van rá szükség? Lehet, hogy ez is az egyik fontosabb pont? A hawkinita utánakérdezett Drake-nek, mielőtt beköltözött hozzájuk. Talán éppen azért választotta őket, mert Rose férje rendőr és bejárást biztosíthat az eltűnt személyek osztályára?

De minek? Mi okból?

Feladta, és áttért a „Drake” feliratú oszlopra.

A kérdés szinte felírta magát, bár nem papírra tintával, hanem a gondolatok időnként sokkal láthatóbb betűivel: „Miért vett feleségül?” Lehunyt szeme elé tette kezét, hogy kizárja a világot és kételyeit.

Véletlenül találkoztak, valamivel több mint egy éve, amikor a férfi beköltözött ugyanabba az apartmanházba, amelyben ő is lakott. Az udvarias köszönésekből valahogy barátságos beszélgetések lettek, végül időnként közös vacsorává váltak a szomszédos étteremben. Az egész annyira barátságos és normálisnak hatott, hogy csupán később vált izgalmas, új tapasztalattá, és ezzel együtt szerelemmé.

Amikor Drake megkérdezte, hogy feleségül megy-e hozzá, Rose örült az ajánlatnak

- és egyben fel is zaklatta. Egy rakás magyarázat ugrott be egyszerre. A férfi talán az intelligenciáját és barátságosságát kedvelte meg? Végül is, mindig kedves volt vele. Jó feleség és nagyszerű társ lehet belőle.

Sorra vette a lehetőségeket, és félig-meddig mindegyikben tudott hinni. Azonban, mint mindig, ezúttal sem elégedett meg a félig-meddiggel.

Nem mintha lett volna bármiféle határozott hiba, amelyet felfedezni vélt férjében. Drake mindig gondoskodó, kedves és előzékeny volt vele. Házasesetük nem a szenvedélyről szólt, de megfelelt a harmincas éveiben járó nő gyenge érzelmi fellángolásainak. Már nem tizenkilenc volt. Mire számíthatott volna még?

Ennyi: már elmúlt tizenkilenc. Nem számított szépnek, bájosnak vagy varázslatosnak. Mire számíthatott volna? Mit várhatott volna Drake-től - aki jóképű volt és időnként egészen modortalan, meglehetősen kevés érdeklődéssel az intellektuális dolgok iránt, és aki a házasságuk hónapjai alatt sohasem kérdezett Rose munkájáról vagy mutatott hajlamot arra, hogy a sajátjáról beszéljen? Egyáltalán miért házasodtak össze?

Nem talált választ erre a kérdésre, de nem is volt köze az épp aktuális problémához. Nem tartozik a tárgyhoz, mondta magának dühösen; csak gyermeketeg módon eltereli vele a figyelmét a saját magának adott feladról. Úgy viselkedett, mint egy tizenkilenc éves kislány, és erre nem lelt kronológiai jellegű kifogást.

A ceruzája hegye valahogy kitört, ezért elővett egy másikat. Férje oszlopába egy kérdést írt a papírra: „Miért

gyanakszik Harg Tholanre?” Ez alá egy nyilat húzott, amely a másik oszlopra mutatott.

Amit eddig a másik oszlopba írt, az elegendő magyarázatnak tűnt. Ha a Föld terjesztette a korai halált, vagy a Föld tudta, hogy ilyesmivel gyanúsítják, akkor nyilvánvaló, hogy az emberek felkészülnek az idegenek részéről jövő esetleges megtorlásra. Éppenséggel a kialakult helyzet akár a történelem első csillagközi háborújának előzménye is lehetett. Következetes, de rémisztő magyarázat.

Felmerült azonban egy másik kérdés, amelyre nem tudott választ adni. Lassan írta fel: „Miért reagált úgy Drake Tholan szavaira: ön elbűvölő háziga?”

Próbálta minél pontosabban felidézni a helyzetet. A hawkinita egészen ártalmatlanul bókolt, udvariasan és tényszerűen beszélt, de Drake szinte sóbálvánnyá vált a hallatán. Rose újra meg újra meghallgatta a felvétel kérdéses részét. Egy ember ugyanilyen következményektől mentes hangsúllyal mondta volna ugyanezt, amikor távozik egy rutinszerű koktélpártiról. A hangfelvételtől hiányzott Drake arcának látványa, ez ügyben a nő csak az emlékeire hagyatkozhatott. A férfi tekintete félelemmel és gyűlölettel telt meg, és Drake pont az a fajta ember volt, aki semmitől sem szokott félni. Mi félelmetes lehetett abban a frázisban, hogy „Ön elbűvölő háziga”, és egyben mi dühítette fel annyira? Féltékenység? Abszurd ötlet! Talán úgy érezte, hogy Tholan gúnyolódott? Lehet, de valószínűtlen. A földön kívüli orvos őszintének tűnt.

Feladta, és egy nagy kérdőjelet írt a második kérdés alá. Összesen két megválaszolatlan kérdése maradt a négyből, az egyik a „Harg Tholan”, a másik a „Drake” név alatt. Lehet bármi kapcsolat Tholan érdeklődése az eltűnt személyek osztálya iránt és Drake reakciója között? Rose egyáltalán nem látott kapcsolódási pontot.

Fejét a karjaira fektette az íróasztalán. Kezdett sötétedni az irodában és ő nagyon fáradtnak érezte magát. Egy ideig az álom és az ébrenlét között húzódó, különös világon kóborolhatott, mert a fejében kavargó szavak és mondatok elveszítették a tudat képezte kapcsolataikat, szeszélyes és szürrealisztikus hullámokban áramlottak ki a helyiségbe. Azonban, akárhogy ugráltak és táncoltak, végül mindig ugyanabba a frázisba rendeződtek: „Ön elbűvölő háziga.” Időnként hallotta mellé Harg Tholan kulturált, de élettelen hangját, máskor a szavak Drake vibráló tónusában szólaltak meg. Amikor a férje mondta ki a mondatot, az tele volt szerelemmel, olyan szerelemmel, amelyet sohasem hallott a férfi hangjában. Szívesen hallotta volna.

Hirtelen felriadt. Az irodában kezdett egészen besötétedni, ezért felkapcsolta az asztali lámpát. Kipislogta szeméből a káprázatot és összevonta szemöldökét. Amíg félálomban bóbiskolt, újabb gondolata támadt. Éppenséggel egy másik frázis is felzaklathatta Drake-et. Mi is volt az? Próbált visszaemlékezni, a mentális erőfeszítés ráncokat rajzolt a homlokára. Nem az előző este hangzott el. Nem szerepelt a felvett beszélgetésben, tehát valami korábbról. Nem emlékezett rá, és ez nyugtalanította.

Az órájára pillantva elállt a lélegzete. Már majdnem nyolcra járt az idő. Már mindketten otthon lehetnek és csak rá várnak.

Azonban Rose nem akart hazamenni. Nem akart a szemükbe nézni. Lassan kézbe vette a papírlapot, amelyre felírta gondolatait a délután folyamán, apró darabokra tépte, majd hagyta semmivé foszlani a kis atomvillanásos hamutartóban az asztalán. Aprócska lángcsóva hamvasztotta el a fecniket olyan magas hőfokon, hogy korom sem maradt utánuk.

Bár a rájuk vésett gondolatok is semmivé foszlottak volna velük együtt!

Hasztalan kívánta. Haza kellett mennie.

Egyáltalán nem várták. Épp kiszálltak egy girotaxiból, amikor Rose megérkezett csőkabinnal az utcaszintre. A girotaxis elkerekedett szemmel kérte a menetdíjat, azután fellebegett, és elhúzott. Kimondatlan egyetértésben, mindhárman szótlánul lifteztek fel a lakásba.

- Remélem, kellemesen alakult a napja, dr. Tholan - kezdte a nő formálisan, ám valódi érdeklődéstől mentesen.

- Meglehetősen. Úgy vélem, lenyűgöző és hasznos is volt egyben.

- Volt ideje enni valamit? - Bár ő maga sem evett, Rose egyáltalán nem érzett éhséget.

- Természetesen.

- Küldtek fel nekünk ebédet és vacsorát. Szendvicseket - válaszolt Drake is. Fáradtnak tűnt.

- Helló, Drake! - köszönt neki a nő. Eddig meg sem szólította.

Férje rá sem pillantott.

- Szia!

- A paradicsom figyelemre méltó zöltség - jegyezte meg a hawkinita. - A mi bolygónkon nincs semmi, ami íz tekintetében felvehetne vele a versenyt. Azt hiszem, megettem vagy kéttucatnyit, nem is szólva egy egész üveg paradicsomsűrítménnyről,

- Ketchup - magyarázta meg Drake röviden.

- Sikerült látogatást tenni az eltűnt személyek osztályán, dr. Tholan? - kérdezte a háziasszony. - Említette, hogy hasznosan telt a napja.

- Úgy vélem, helyes kifejezést használtam. Igen.

Rose hátat fordított, és elkezdte puhítani a dívány párnáit. A válla felett folytatta:

- Milyen értelemben?

- Meglehetősen érdekesnek találom, hogy az eltűnt személyek nagy többsége férfi. A feleségek gyakran bejelentik, ha eltűnt a férjük, míg fordítva ez gyakorlatilag sohasem fordul elő.

- Ó, ebben nincs semmi rejtélyes, dr. Tholan! - mondta a nő. - Egyszerűen csak nem vette figyelembe a földiek gazdasági berendezkedését. Tudja, ezen a bolygón általában a férfi az, aki gazdasági szempontból fenntartja a családot. Az ő munkájáért fizetnek a lokális váltóeszköz formájában. A feleség funkciója általában a gondoskodás az otthonról és a gyermekekről.

- Ez biztosan nem lehet egyetemesen elterjedt!

- Többé-kevésbé az - jegyezte meg Drake. - Ha a feleségre gondol, ő a nők azon kisebbségére példa, akik képesek a saját útjaikat járni világunkban.

Rose odakapta a tekintetét. Vajon a férje gúnyolódott vele?

- Úgy érti, Mrs. Smollett, hogy a nők függenek férfitársaiktól gazdaságilag, és ezért találják kevésbé elviselhetőnek az eltűnést? - kérdezte a hawkinita.

- Nagyon szépen körülírta - felelte Rose de erről van szó.

- És ön megfelelő mintavételi alapnak nevezné az ilyen eseteket, tekintve a New York-i eltűnt személyek osztályát?

- Azt hiszem, igen. Miért?

A földön kívüli rendületlenül folytatta:

- És arra a tényre is lehet gazdasági magyarázat, hogy a csillagközi utazás kifejlesztése óta az eltűnt fiatal felnőttek százaléka hangsúlyosabb, mint előtte?

Ezúttal Drake válaszolt, némiképp felcsattanva:

- Te jó ég! Ez kevésbé rejtélyes, mint az előző felvetése. Aki elszökik otthonról, annak ma már az egész űr a rendelkezésére áll. Aki el akar tűnni a baj elől, csak felugrik az első űrszállítóra. Mindig keresnek embereket a legénységbe, nem kérdezősködnek, és ezután már szinte lehetetlen felkutatni a szökevényt, főként ha távol marad a frekvenciátalibb helyektől.

- És majdnem mindig fiatalemberekről van szó, akik a házasságuk első évében járnak.

Rose majdnem felnevetett.

- Miért ne? Ez az az időszak, amikor egy fiatal férfi gondjai a legnagyobbak tűnnek. Ha az első évet túléli, általában már nincs rá szükség, hogy eltűnjön.

Férje láthatóan nem szórakozott ilyen jól. A nő ismét fáradtnak és kedvetlennek látta. Miért akarja egyedül viselni a terheit? Azután eszébe jutott, hogy a férfinak talán muszáj elhallgatnia ezt előle.

- Megbántanám vele önöket, ha egy időre leválasztanék? - kérdezte hirtelen a hawkinita.

- Dehogy! - felelte a háziasszony. - Remélem, nem volt túl kimerítő napja. Mivel olyan bolygóról érkezett, amelynek a gravitációja nagyobb, mint a földi gravitáció, könnyen feltételezzük, hogy teherbíróbb, mint az emberek.

- Ó, testi értelemben nem vagyok fáradt! - Az idegen lepillantott a lábaira, és sebes pislogásba kezdett, ami azt jelentette, hogy szórakoztatja valami. - Tudja, ha csak a lábkészletükre pillantok, akaratlanul is elképzelem, amint a földiták eldőlnék előre vagy hátra. Bocsássanak meg, ha ez a megjegyzés nem túl eredeti, de a kisebb gravitáció említése idézte elmémbe. Az én bolygómon a két láb egyszerűen nem elegendő. Azonban jelenleg mindez nem lényeges. Egyszerűen csak annyi az egész, hogy számos új és számomra szokatlan elképzeléssel találkoztam, ami miatt szükségét érzem egy kis leválasztásnak.

Magában Rose vállat vont. Már így is olyan közel kerültek egymáshoz, amennyire csak lehetséges ez két különböző faj számára. Amennyire a bolygójukon járt expedíciók meg tudták állapítani, a hawkiniták képesek voltak leválasztani tudatukat a testi funkciókról, ezáltal akár napokig tartó, zavartalan meditatív állapotba süppedhettek. Ezt a folyamatot meglehetősen kellemesnek, néha egyenesen szükségesnek találták, ámbar a földiek arra még nem jöttek rá, hogy mi célt szolgált.

Másrésről, a földlakók sohasem tudták elmagyarázni az alvás koncepcióját a hawkinitáknak vagy bármelyik másik földön kívülinek. Amit a földiek alvásnak vagy álmodásnak neveznek, azt egy hawkinita a mentális bomlás riasztó jelének tartaná.

„Íme, a földiták egy újabb egyedi vonása” - gondolta Rose nyugtalanul.

Vendégük elvonult, menet közben ismét úgy meghajolt, hogy mellső végtagjai leértek a szőnyegig. Drake kurtán bólintva köszönt el tőle, mielőtt eltűnt a sarok mögött. Hallották, ahogy a szobája ajtaja kinyílik, becsukódik, azután csak a csend maradt.

Ez a csend percekig sűrűsödött körülöttük, csak a férfi széke reccsent meg egy- szer-egyszer, ahogy

nyugtalanul fészkelődött. Rose enyhe rémülettel fedezett fel néhány vércseppet férje ajkain. „Bajban van - gondolta. - Beszelnem kell vele. Nem hagyhatom szó nélkül!”

- Drake! - szólította meg.

A férfi mintha messziről, nagyon messziről nézett volna rá. Tekintete lassan fókuszált, mielőtt megszólalt:

- Igen? Talán neked is elegend van a mai naptól?

- Nem. Készen állok. Ma holnap van. Akkor beszélgethetünk végre?

- Pardon?

- Tegnap éjjel azt mondtad, holnap beszélgetünk. Tessék, készen állok!

Drake rosszállóan nézett. Szeme mintha kissé visszahúzódott volna leeresztett szemöldöke alá, és Rose úgy érezte, mintha iménti határozottsága egyre inkább elpárologna.

- Azt hittem, megegyeztünk, hogy ez ügyben nem teszel fel kérdéseket a munkámmal kapcsolatban.

- Én pedig azt hiszem, már késő. Túl sokat tudok.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kiáltott rá a férfi, és felpattant a karosszékből. Azután összeszedte magát, a feleségéhez lépett, vállára tette a kezét, és nyugodt hangon megismételte:

- Hogy érted ezt?

A nő a saját kezét nézte, amely ernyedten hevert az Őlében. Türelmesen viselte férje fájdalmas szorítását, és lassan válaszolt:

- Dr. Tholan azt hiszi, hogy a Föld szándékosan terjeszti a korai halált. Erről van szó, ugye?

Várt. A szorítás nehezen enyhült, de végül Drake csak állt előtte leeresztett kézzel, arcára szomorúság rajzolt kezdődő ráncokat.

- Miből következtettél erre?

- Igaz, ugye?

A férfi természetellenesen visszafojtott lélegzettel válaszolt:

- Szeretném pontosan tudni, hogy miért mondtad ezt. Valamiféle játékot játszol velem, Rose? Ez titok.

- Ha elmondom, válaszolsz egy kérdésemre?

- Miféle kérdésre?

- A Föld szándékosan terjeszti a betegséget, Drake?

Férje felemelte a kezét:

- O, az isten szerelmére!

Letérdelt Rose elé, megfogta a kezét, és a nő érezte, hogy reszket. Próbált összeszedett, megnyugtató hangot kieresztani magából:

- Rose, kedvesem, nézd, most valami olyasmibe nyúltál, ami könnyen megegyezhet, és azt hiszed, hogy ezzel vághatsz vissza nekem egy házastársi vitában. Nem kérek sokat. Csak mondd el, hogy pontosan hogyan következtettél ilyesmire! - Látszott, hogy nagyon komolyan beszél.

- Ma elmentem a New York-i Orvosi Akadémiára, Olvasgattam egy kicsit.

- De miért? Mi vett rá?

- Egyrészt feltűnt, hogy behatóan érdeklődsz a korai halál témája iránt. Másrészt dr. Tholan azt mondta, hogy a csillagközi utazások feltalálása óta az esetszám megnövekedett, ráadásul a Földhöz legközelebb eső bolygón a legmagasabb. - Itt elhallgatott.

- Olvasgattál? - kérdezte Drake. - Mit olvastál, Rose?

- Megalapozza az állításait - felelte a nő. - Csak gyorsan átfutottam a témában végzett kutatásokat az utóbbi évtizedekből. Ezek alapján nekem egyértelműnek tűnik, hogy legalább a hawkiniták egy része a Földet tartja a korai halál lehetséges forrásának.

- Le is írják valahol?

- Nem. Vagy ha igen, akkor nem láttam - nézett a férjére meglepetten. Ha tényleg olyan komoly az ügy, akkor a kormány minden bizonnyal átvizsgálta a hawkiniták

Kutatások anyagait. Még mindig csodálkozva kérdezett rá: - Te nem is tudtál a kutatásokról? A kormány...

- Ne törődj ezzel! - terelte el a szavait Drake, és felállt. A tekintete csillogott, és úgy szólalt meg, mintha kivételes felfedezést tett volna:

- Végül is, ezen a szakterületen dolgozol!

Valóban? Talán a férje még csak most jött rá, hogy a segítségére lehet? Kitágult orrcimpával, laposan pillantva jegyezte meg:

- Igen. Biológus vagyok.

- Igen, tudom, de úgy értem, hogy a növekedés a szakterületed. Nem azt mondtad egyszer, hogy a növekedésről írtál dolgozatot?

- Így is mondhatjuk. A Rák Szövetség ösztöndíjából végzett kutatás közben nagyjából húsz publikációt írtam

a nukleidsav finomstruktúrája és az embrionális fejlődés kapcsolatáról.

- Jó. Gondolhattam volna rá... - Férje szinte belefulladt új keletű izgatottságába. - Mondd, Rose... Nézd, bocsáss meg, hogy az imént elveszítettem a türelmem! Gondolom, bárkinél jobban megértheted, hogy milyen irányba tartanak a kutatásaik, ha olvashatsz róluk...

- Viszonylag avatott vagyok a témában.

- Akkor mondd el, kérlek, miért hiszik azt, hogy terjesztjük a betegséget? A részletekre gondolok.

- Ó, hát tudod, egy kicsit sokat kérsz! Alig két órát töltöttem az Akadémián. Jóval több időre lenne szükségem, hogy válaszoljak erre.

- Akkor legalább egy megfontolt találgatás? El sem tudod képzelni, milyen fontos ez!

Rose kételkedve pillantott férjére.

- A Korai tanulmányok egy nagyobb értekezés a területen. Valószínűleg összegzi az elérhető adatok nagy többségét.

- Igen? Mikori lehet?

- Időszakos kiadás. A legutóbbi kötet úgy egyéves lehet.

- Szerepel benne valami az ő munkájából is? - Hüvelykujjával Harg Tholan hálósobája felé bökött.

- Több, mint a többiekéből. Kiemelkedő szaktekintélynek számít ezen a területen. Eleve az ő cikkeit kerestem.

- Mi az elmélete a betegség eredetéről? Próbálj meg visszaemlékezni, Rose!

A nő megrázta a fejét.

- Meg mernék esküdni rá, hogy a Földet vádolja, de elismeri, hogy semmit sem tudunk a betegség terjedéséről. Erre is meg mernék esküdni.

Drake mereven állt egy ideig. Erős kezét ökölbe szorította maga mellett, és csupán mormolt, amikor megszólalt:

- Lehet, hogy csak totálisan túlbecsülték. Ki tudja? Most rögtön ki kell derítenem, Rose! Köszönöm a segítséget! - Azzal elviharzott.

Felesége utána rohant.

- Mire készülsz?

- Felteszek neki néhány kérdést — felelte, miközben az íróasztala fiókjában kutatott. Amikor abbahagyta, egy tüpisztollyal a kézben egyenesedett fel az asztal mellett.

- Drake, ne! - kiáltott fel Rose.

A férfi durván lerázta magáról, és a hawkinita szobája felé indult.

Drake kivágta az ajtót, és berontott. Rose a nyomában, még mindig próbálta megragadni a karját, de megtorpant, és Harg Tholanre nézett.

A földön kívüli mozdulatlanul és fókuszálatlan tekintettel állt, négy lábát széttárta négy különböző irányba, testéből állványt képezett. A nő betolakodónak érezte és szégyellte magát, mintha egy bensőséges rítust gyalázott volna meg. Azonban Drake-et láthatóan nem érintette meg a helyzet, és a lényhez lépett, alig egy méterre előtte állt meg. A tüpisztolyt teljes természetességgel tartotta, nagyjából az idegen testének közepére céltzott vele.

- Maradj csendben! - szólt oda feleségének. - Fokozatosan ébred tudatára a jelenlétünknek.

- Honnan tudod?

- Tudom! - jött a határozott válasz. - Jobb, ha kimész.

Azonban a nő nem mozdult, és Drake túl elfoglalt volt ahhoz, hogy további figyelmet szenteljen neki.

A hawkinita arcán megremegett a bőr egy része. Rose egészen visszataszítónak találta, és inkább nem nézte.

- Ennyi elég lesz, dr. Tholan! - mondta hirtelen a férje. - Ne kapcsolódjon össze a végtagjaival! Az érzékszervei és a hangja éppen elegendő lesz.

Az idegen tompa hangon válaszolt:

- Miért törtek be a leválasztási helyiségembe? - Azután némileg erőre kapva; - És miért fegyverkezett fel?

Feje kissé megmozdult a még mindig mozdulatlanságra kárhoztatott testen. Érzékelhetően követte Drake utasítását a végtagokkal való tudati összekapcsolódást illetően. A nő eltűnődött, hogy férje honnan tudhatott a részleges összekapcsolódás lehetőségéről - Ő maga sem tudott róla.

Ismét a földön kívüli szólalt meg:

- Mit szeretnének?

- Választ bizonyos kérdésekre - felelte a földi férfi.

- Fegyverrel a kézben? Eleddig egyáltalán nem találtam humorosnak az udvariatlanságukat.

- Önnek sem javaslom a humorizálást! Ha elkerüli, megmentheti vele az életét.

- Jelen körülmények között ez a kérdés meglehetősen közömbös számomra. Sajnálom, Mr. Smollett, hogy a

Földön ilyen rosszul értelmezik a vendég iránti kötelességeket.

- Nem a vendégem, dr. Tholan - mondta Drake. - Fondorlat útján lépett a házamba. Oka volt rá, valamilyen módon fel akart használni a céljai elérése érdekében. Nem érzek büntudatot e folyamat megfordítása miatt.

- Jobban tenné, ha tüzelne. Időt takarítana meg velem.

- Meggyőződése, hogy nem válaszol a kérdéseimre? Ez már önmagában véve is gyanús. Azt jelenti, hogy bizonyos válaszokat fontosabbnak tart az életénél.

- Igen fontosnak tartom az udvariasság alapelveit. Ön, mint földlakó, ezt nem tudja.

- Talán igaza van, azonban, mint földlakó, egyvalamit nagyon is tudok. - Drake gyorsabban ugrott előre, mint ahogy Rose felkiálthatott volna vagy mint amilyen gyorsan a hawkinita tudata összekapcsolódhatott volna a végtagjaival. Amikor a következő pillanatban a férfi ismét eltávolodott, Harg Tholan cianidhengerének gumicsőve vonaglott a kezében. A földön kívüli széles szájának sarkában színtelen folyadéksepp szivárgott ki a cső korábbi helyéről, a durva bőr egy apró sérüléséből. A csepp lassan megszilárdult, barnás és zselészerű gömböcskévé vált.

Drake megrántotta a csövet, és a henger elszakadt az idegen testétől. A férfi gyorsan helyére pattintotta a rántástól kiszabadult zárótűt, és az iménti halk sziszegés elhalt.

- Kétlem, hogy elegendő jutott volna a levegőbe - jegyezte meg Drake. - Azonban remélem, tudja, mi fog történni önnel, ha nem válaszol a kérdéseimre. És ha nem válaszol úgy, hogy azzal egyben meg is győzőn az igazáról.

- Adja vissza a hengert! - kérte a hawkinita lassan. - Ha nem adja vissza, akkor szükségessé válik, hogy megtámadjam önt, ami szükségessé teszi, hogy megöljön.

Drake hátrébb lépett

- Egyáltalán nem. Támadjon meg, és kilövöm maga alól a lábait! Mindet elveszítheti. Szükség esetén mind a négyet, de életben marad, csak hogy belép a borzalmak kapuján. Cianid hiányban hal meg, ami meglehetősen kellemetlen lesz. Csak egy földlakó vagyok, de fel tudom mérni, miféle borzalmakkal jár ez. Ön tisztában van a folyamattal is, ugyebár?

A lény szája kinyílt, valami sárgászöld remegett benne. Rose majdnem elhányta magát. Fel akart sikoltani, hogy „Add vissza a hengert, Drake!”, de nem jött hang a torkán. Nem bírta mozdítani a tagjait, nem hogy kiáltani.

- Gondolom, úgy egy órája lehet - mondta a férfi mielőtt a hatás visszafordíthatatlanná válik. Beszéljen, dr. Tholan, és visszakapja a hengert.

- És azután... - kezdte a földön kívüli.

Drake közbevágott:

- Mit számít az magának, hogy mi lesz azután? Ha megölöm, akkor az tiszta halál lesz, nem cianidhiány.

Mintha valami elveszett volna az idegen lényéből. A hangja reszelőssé vált, szavai kissé elmosódtak, mintha már nem maradt volna energiája arra, hogy tisztán ejtse ki az angol szavakat.

- Mit akar tudni? - kérdezte, közben tekintete folyamatosan az ellenfele kezében lévő hengert követte.

A földlakó gúnyosan meglengette az eszközt, és a földön kívüli tekintete követte.

- Mi az elmélete a korai halál betegségről? - kérdezte Drake. - Valójában miért jött a Földre? Miért érdeklődik az eltűnt személyek osztálya iránt?

Rose azon kapta magát, hogy lélegzet-visszafojtva és nyugtalanul várja a válaszokat. Ő is ezeket a kérdéseket tette volna fel. Talán nem így, de Drake munkájában a kedvesség és az emberség a szükségszerűség mögé került a listán.

Ezt több alkalommal is elismételte magának, hogy a segítségével legyűrje attól való félelmét, hogy mit fog tenni a férje a hawkinita orvossal.

Az idegen így felelt:

- A helyes válasz többet venne igénybe, mint a számomra hátralévő egy óra. Ön szegyenbe hozott azáltal, hogy fizikai kényszer alatt kell tárgyalnom. Az én bolygómon nem tette volna ezt meg semmilyen körülmények között. Ez is csak itt, ezen a felháborító bolygón lehetséges, hogy megfosztanak a cianidtól.

- Elvesztegeti az idejét, dr. Tholan!

- Idővel mindenképpen elmondtam volna, Mr. Smollett. Szükségem van a segítségére. Ezért jöttem ide.

- Még mindig nem a kérdésekre válaszol!

- Most válaszolok. A szokásos tudományos munkám mellett évekig tanulmányoztam a korai halálban szenvedő pácienseim sejtjeit. A legnagyobb titoktartásra kényszerültem és asszisztencia nélkül kellett dolgoznom, mivel népem rosszallóan fogadta volna, ha megismerik a betegek testének vizsgálatához alkalmazott módszereket. Példának okáért az önök társadalmában hasonló ellenérzést váltana ki az emberek élveboncolása. Ez okból nem mutathatom be eredményeimet orvostársaimnak, amíg nem igazoltam az

elméleteimet itt, a Földön.

- Mi az elmélete? - kérdezte Drake. Tekintetében visszatért az iménti tűz.

- Ahogy előrehaladtam tanulmányaimmal, egyre nyilvánvalóbbá vált számomra, hogy a korai halál témájában eddig végzett kutatás téves irányban haladt. A rejtélynek nincs fizikai megoldása. A korai halál teljes egészében az elme betegsége.

- Na de dr. Tholan! - vágott közbe Rose. - Nem lehet teljesen pszichoszomatikus!

A hawkinita tekintetére szürke, áttetsző fátyol ereszkedett. Már nem nézett rájuk, úgy válaszolt:

- Nem, Mrs. Smollett, nem pszichoszomatikus. Igazi lelki betegség, mentális fertőzés. A betegeim két elmével rendelkeztek. Amellett és azon túl, amely nyilvánvalóan hozzájuk tartozott, kialakult egy másik tudat - egy idegen tudat. Dolgoztam a korai halál más fajokba tartozó áldozataival is, és ugyanezt fedeztem fel. Röviden és tömören: nem öt intelligens létforma él a galaxisban, hanem hat. Ez a hatodik parazitajellemzőket mutat.

- Ez örület! Lehetetlen! - kiáltott fel a nő. - Bizonyára téved, dr. Tholan!

- Nem tévedek. Amíg el nem jöttem a Földre, magam is így vélekedtem. Azonban az Intézetben töltött idő és az eltűnt személyek osztályára tett látogatás meggyőzött róla, hogy igazam van. Mi olyan lehetetlen egy parazita-intelligencia koncepciójában? Egy ilyen intelligencia nem hagy maga után fosszilis nyomokat vagy tárgyat, főként ha az egyetlen tevékenysége az, hogy valamiképpen tápanyagokat nyerjen ki egy másik lény mentális tevékenységéből. El lehet képzelni egy ilyen parazitát, amely évmilliók alatt elveszítette lénye minden fizikai aspektusát, kivéve az alapvetően szükségeseket, akár csak a galandféreg, ha földi példát keresünk, tehát elveszített minden olyan funkciót, amely nem a fajfenntartásra irányul. Egy parazitaintelligencia esetében minden testi aspektust kizárhatunk. Fejlődése során szintiszta elmévé vált, és olyan mentális életmódot folytat - mások tudatán élve - amelyet talán meg sem tudunk fogalmazni testiséghez szoktatott gondolatainkkal. Főként a földiek tudatán.

- Miért pont a földiekén? - kérdezte Rose,

Drake egyszerűen csak félreállt, feszülten figyelt és nem kérdezett többet. Látszólag hagyni akarta, hogy a hawkinita beszéljen.

- Nem is feltételezi, Mrs. Smollett, hogy ez a hatodik intelligencia is földi eredetű lehet? Az ember a kezdetektől fogva együtt élt vele, hozzászokott, és nincs tudatában a jelenlétének. Ezért van az, hogy a magasan fejlett földi létformák, köztük az ember, a felnőttkor elérése után nem növekednek tovább, és végül úgynevezett természetes halált halnak. Ez az eredménye ennek az egyetemes parazitafertőzésnek. Az önök faja azért alszik és álmodik, mert a parazitaelme ilyenkor táplálkozik, és talán ilyenkor önök is egy kicsivel jobban tudatában vannak a jelenlétének. Ezért van az is, hogy az ismert intelligens létformák közül egyedül a földi elme lehet instabil. Találtak bárhol máshol a galaxisban tudathasadásos vagy másképpen sérült elméjű személyeket? Merthogy esetenként a parazitaelme érzékelhető sérüléseket is okozhatott.

- Valahogyan ezek a parazitaelmék képesek utazni az űrben. Nincsenek testi korlátaik. Csillagközi távolságokon is átlebeghetnek afféle hibernált állapotban. Hogy az elsők miért tették ezt, nem tudom, és talán soha senki nem fogja megtudni. De amint ezek az elsők felfedezték az intelligencia jelenlétét a galaxis más bolygóin, kicsi, de folyamatos áramlásba kezdtek a lakott világok között. Mi a külső világokon ínyencfalatok lehettünk a számukra, máskülönben soha nem küzdöttek volna olyan keményen, hogy elérjenek minket. Úgy képelem, sokuk odaveszett az út során, de ha sikerrel jártak, az valamiért megérte az erőfeszítést.

- Mi azonban, ezeken a külső világokon nem éltünk együtt évmillióig a parazitákkal, ahogyan az ember és elődei tették. Nem tudtunk alkalmazkodni a jelenlétükhöz. Az érzékeny egyedek nem gyomlálódhattak ki nemzedékek százain keresztül, míg végül a legellenállóbbak maradtak. Amíg az ember évtizedekkel is túlélheti a fertőzést, miközben a szervezete csak minimális mértékben sérül, addig mi meghalunk egyetlen éven belül.

- Ez tehát az oka, hogy mióta megkezdődött a csillagközi utazás a Föld és más lakott bolygók között, azóta megnövekedett az esetszám?

- Igen. - Egy hosszú percen keresztül mind csendbe burkolóztak, azután a hawkinita újult erővel kérte a férfit:

- Adja vissza a hengert! Megkapta a válaszát!

Drake hűvösen tette fel a következő kérdését:

- És mi van az eltűnt személyek osztályával? - Ismét meglengette a kezében tartott hengert, de a földön kívüli tekintete már nem követte azt. A szeme elé húzódott szürke hártya mintha megvastagodott volna, és Rose azt találgatta; hogy ez a kimerültség jele vagy a cianidhiány tünete lehet?

- Mivel nem alkalmazkodtunk az embert megfertőző intelligenciához, az sem adaptálódhatott hozzánk megfelelően - válaszolt a lény. - Élősködhet rajtunk, mi több, látszólag szívesen teszi, azonban rajtunk nem

reprodukálódhat úgy, mint léte forrásán. Ennek következtében a korai halál számunkra nem fertőző közvetlenül.

Rose egyre növekvő rémülettel hallgatta.

- Mire céloz, dr. Tholan?

- A parazita elsődleges hordozói a földiták maradnak. Egy földi ember megfertőzhet minket, ha hosszabban köztünk tartózkodik. Azonban a külső világi intelligenciában lakozó parazitáknak valahogy vissza kell térniük a földlakókba, ha szaporodni akarnak. A csillagközi utazást megelőzően ez csak az úrron át történő visszatéréssel volt lehetséges, így a fertőzöttek száma elenyészően kicsi maradt. Most azonban már sokkal többen megfertőződünk, ahogy a lakott bolygók között utazó földlakók elméjében, a parazita újra meg újra visszatérhet hozzánk.

A nő elsápadt.

- És az eltűntek...

- Ők a közbenső gazdatestek. Természetesen, nincs pontos ismeretem a folyamatok lezajlásának módjáról. Úgy tűnik, a földi férfiak elméje jobban megfelel e célra. Emlékezhet, hogy az Intézetben azt mondták nekem, a férfiak átlagos maximális életkora három évvel kevesebb, mint a nőké. Feltételezem, hogy a reprodukció lezajlása után a fertőzött férfi elhagyja a Földet egy úrhajóval. Eltűnik.

- Ez lehetetlen - ellenkezett Rose. - Azt állítja, hogy a parazitaelme képes irányítani a gazdatestet! Ez nem lehetséges, hiszen akkor már felfedeztük volna a jelenlétüket

- Az irányítás, Mrs. Smollett lehet igen rejtett, mi több, esetleg csupán az aktív reprodukció idején gyakorolják. Egyszerűen csak rámutatok az eltűnt személyek osztályára önöknél. Miért a fiatal emberek tűnnek el? Rendelkeznek gazdasági és pszichológiai magyarázatokkal, de ezek nem kielégítőek. Nagyon rosszul érzem magam, és már nem sokáig tudok beszélni. Ezt még megpróbálom elmondani. A mentális parazita képében a népeink közös ellenséggel rendelkeznek. A földlakóknak sem szükségszerű az akaratukon kívül elhalálozni, csak ha a hatodik intelligencia is jelen van. Arra gondoltam, ha a megszerzésükhöz használt unortodox metódusok miatt nem térhetek haza ezekkel az információkkal, akkor a földi hatóságok elé tárom őket, és az ő segítségüket kérem e fenyegetés elhárításához. Elképzelhetik, mennyire megörültem, amikor megtudtam, hogy az Intézet egyik biológusának férje a Föld egyik legfontosabb nyomozótestületének tagja. Természetes módon minden tőlem telhetőt megtettem azért, hogy e ház vendége lehessenek, négyszemközt beszélhessek vele, meggyőzzem a szörnyű igazságról, és megkérjem, hogy pozíciója felhasználásával segítségemre legyen a paraziták elleni támadás megszervezésében.

- Ez most már, természetesen, lehetetlen. Nem vádolhatom mindenért önöket. Mint földlakóktól, nem is várhatom el önöktől, hogy megértsék népem pszichológiáját. Azonban azt meg kell érteniük, hogy nincs több dolgom önökkel. Képtelen lennék elviselni, ha továbbra is a Földön kellene maradnom.

- Ha jól értem, az egész hawkinita fajból egyedül ön ismeri ezt az elméletet? - kérdezte Drake.

- Egyedül én.

A férfi odanyújtotta a hengert:

- A cianidja, dr. Tholan!

Az idegen mohón kapott a tartály után. Hajlékony ujjával óvatosan kezelte a csövet és a szelepet. Alig tíz másodpercen belül a helyükre kerültek, és a lény mély szippantásokkal lélegezte be az éltető gázt. A szürkés hártya gyorsan vékonyodott a szeme előtt.

Drake kivárt, amíg a földön kívüli légzése újra felvette az egészséges ritmust, azután bármiféle előjel nélkül felemelte a túpisztolyt, és tüzet nyitott. Rose felsikoltott. A hawkinita állva maradt; négy alsó végtagja és állványszerű tartása képtelenné tette arra, hogy összerogyjon, de feje előrebukott és szája sarkából kicsúszott a cianidos cső. Drake ismét odalépett, elzárta a túszelepet, azután félredobta a hengert, és komoran nézte a halott teremtményt. Nem látszott gyilkosságra utaló jel: a túpisztoly töltete kisebb volt, mint a tű, amely nevet adott a fegyvernek, így zajtalanul és könnyedén hatolt a testbe, hogy csak odabent robbanjon fel, borzalmas pusztítást végezve a hasüregben.

A nő sikoltva ki akart törni a helyiségből, de férje utána lépett, és megragadta a karját. Rose hallotta a laposan csattanó hangokat, ám tudata nem regisztrálta a férfi tenyere által okozott fájdalmat. Sírása halk zokogássá csendesedett.

- Mondtam, hogy ne legyen közöd ehhez az egészhez! - jegyezte meg Drake. - Készülsz valamire?

- Hagyj! Csak ki akarok menni! El innen!

- Azért, mert végeztem a dolgom? Hallottad, mit mondott ez a lény! Azt hitted, hagyhatom, hogy visszatérjen a bolygójára, és terjeszteni kezdje a hazugságait? Elhitték volna neki. Szerinted mi történt volna? Van róla bármilyen elképzelésed, milyen lehet egy csillagközi háború? Könnyen arra a következtetésre juthatnak, hogy a betegséget csak az emberek elpusztításával lehet megállítani.

Rose nehezen erőltetett magára nyugalmat Keményen férje szemébe nézett, és így szólt:

- Dr. Tholan nem hazudott és nem tévedett!

- Ugyan már, csak hisztizel! Majd kialszod.

- Azért hiszem el, mert a Biztonsági Bizottság már tudott az elméletről, és igaznak tartotta.

- Honnan veszed ezt? Teljesen abszurd feltételezés.

- Onnan, hogy kétszer is kicsúszott a szádon.

- Ül le! - utasította férje, és ő leült. A férfi előtte állt, kíváncsian nézett le rá. - Tehát már kétszer is elárultam magam, ugye? Fárasztó napod lehetett, drágám, ha ennyi mindent fedeztél fel. Igazán jól elrejtetted, hogy mennyi mindenre vagy képes! - Végül maga is leült, egyik lábát keresztbe tette a másikon.

„Igen, fárasztó napom volt” - gondolta Rose. Ahol ült, onnan látta az elektromos konyhai órát; már hajnal kettőre járt az idő. Dr. Tholan harmincöt órával ezelőtt lépett be először a házukba, és holtan állt a vendégszobában.

- Nos - kezdte Drake -, elmondod, mivel adtam ki magam kétszer is?

- Elsápadtál, amikor Harg Tholan elbűvölő házigazdának nevezett. Jól tudod, hogy ez kétféleképpen érthető; a gazda vonatkozhat gazdatestre is.

- Egyes számú hiba - bólintott Drake. - Mi volt a második?

- Ez még azelőtt volt, hogy Harg Tholan eljött hozzánk. Órákba telt, mire sikerült visszaemlékezniem rá. Te emlékszel, Drake? Arról beszéltél, hogy milyen kellemetlen a hawkinitáknak a földlakók társasága, mire én azt mondtam, hogy Harg Tholan orvos, ezért muszáj elviselnie. Megkérdeztem tőled, hogy szerinted az ember orvosok élvezik a trópusi kutatómunkákat és a fertőzött szúnyogok csípéseit? Emlékszel, hogy feldühítettelek vele?

Drake elnevette magát.

- Nem képzeltem volna, hogy ennyire átlátszó vagyok! Hát persze, a szúnyogok malária- és sárgalázfertőzést hordoznak. - Felsőhajtott. - Próbáltalak kihagyni ebből. Próbáltam távol tartani a hawkinitát. Még meg is fenyegettelek, de nem maradt más hátra, mint elmondani az igazságot. Muszáj, mert csak az igazság vagy a halál foghatja be a szád, és nem akarlak megölni.

A nő elkerekedett szemmel süppedt bele a karosszékekbe.

- A Bizottság tudja - kezdte a férje de ez nincs hasznunkra. Egyetlen lehetőségként minden erőnkkel próbáljuk megakadályozni, hogy a többi világ is rájöjjön.

- Az igazságot nem lehet örökre elhallgatni! Harg Tholan is kitalálta. Őt megölte, de egy másik földön kívüli is fel fogja fedezni. Újra meg újra megtörténik. Nem Őlhetitek meg mindet.

- Ezt is tudjuk - értett egyet a férfi. - Esélytelenek vagyunk.

- Miért? - kiáltott fel Rose. - Harg Tholan megadta a megoldás kulcsát. Nem tett utalást háborúra és nem is fenyegetett vele. Azt javasolta, hogy közös erővel vegyük

fel a harcot a paraziták ellen. Megtehetnénk. Ha a többiekkel együtt minden erőnket a probléma megoldására fordítanánk...

- Úgy érted, bízunk meg benne? Szerinted a kormánya vagy más fajok nevében beszélt?

- Megtehetjük, hogy nem kockáztatunk?

- Nem érted - válaszolta Drake. Odanyúlt, és kezébe vette a nő egyik hideg kezét. - Talán ostobaságnak tűnhet, ha bármi olyat mondok, ami a te szakterületedhez tartozik, de szeretném, ha meghallgatnál. Harg Tholan igazat mondott. Az ember az ősidők óta együtt él ezzel a parazitával, minden bizonnyal sokkal régebb óta, mint hogy egyáltalán homo sapiensnek nevezhetjük magunkat. Ez idő alatt nemcsak alkalmazkodtunk hozzá, de függeni is kezdtünk tőle. Már nem egyszerűen csak egy parazita. Az együttműködés kölcsönös. Ti, biológusok adtatok is valami nevet ennek.

Rose elhúzta a kezét.

- Miről beszélsz? Szimbiózisról?

- Pontosan. Nekünk is megvan a magunk betegsége, emlékszel? Pont az ő kórságuk ellentéte: a korlátlan növekedés. Említettük is. Szóval, mi a rák oka? Mióta dolgoznak rajta a biológusok, orvosok, biokémikusok, és még fene tudja, ki mindenki? Meddig jutottak el? Miért? Ezeket a kérdéseket nem tudod most megválaszolni, ugye?

- Nem - felelte a nő lassan. - De miről beszélsz?

- Kimondva nagyon jól hangzik, hogy a parazita eltávolításával mi is folyamatosan növekedhetünk, és addig élünk, amíg akarunk - vagy legalábbis, amíg bele nem fáradunk, hogy túl nagyok és túl öregek lettünk. De hány millió év telt el azóta, hogy az emberi testnek utoljára lehetősége adódott ilyen korlátoktól mentes növekedésre? Képes lenne még rá? A test kémiai állapota alkalmas erre? Megvannak hozzá a megfelelő és szükséges mi a fenék?

- Enzimek - segítette ki a felesége suttogva.

- Igen, az enzimek. Szóval, lehetetlen. Ha bármi okból ez a parazita-intelligencia, ahogy Harg Tholan

nevezte, elhagyná a testünket, vagy megszakadna a kapcsolata az emberi elmével, újra elkezdődne a növekedés, de nem a megszokott módon. Az ilyen növekedést ráknak nevezzük. Tessék, nincs rá mód, hogy megszabaduljunk a parazitától. Az örökkévalóságig együtt kell élnünk. Ahhoz, hogy a földön kívüliek megszabaduljanak a korai halál betegségétől, először ki kell irtaniuk minden gerinces életet a Földön. Nincs más megoldási lehetőség, ezért titokban kell tartanunk ezt a tudást. Most már érted?

Rose szája teljesen kiszáradt, nehezen szólalt meg:

- Értem, Drake... - Felfedezte, hogy férje homloka nedves, és izzadságcsíkok futnak le arca mindkét oldalán.
- El kell tüntetned a testet a lakásunkból.

- Késő éjjel van, észrevétlenül kivihetem az épületből. Utána meg... - Egy pillanatra elgondolkodott. - Nem tudom, mikor érek vissza.

- Értem, Drake... - ismételte meg a nő.

Harg Tholan teste nehéznek bizonyult: a férfinak végig kellett vonszolnia az egész lakáson. Rose öklendezve fordult el, kezével eltakarta a szemét, és csak akkor nézett fel újra, amikor hallotta, hogy becsukódik az ajtó.

- Értem, Drake... - suttogta magának.

Hajnali háromra járt, egy óra telt el azóta, hogy a nő hallotta kattanni a Drake és terhe mögött becsukódó ajtó zárját. Nem tudta, férje hová ment és mit akart tenni...

Kábultan ült. Nem vágyott alvásra, nem vágyott arra sem, hogy egyáltalán megmozduljon. Gondolatai szűk körben jártak, próbálta távol tartani őket attól, amit az éjszaka során megtudott, és amit legszívesebben elfelejtett volna.

Parazita-elme! Véletlen egybeesés csupán, avagy valamiféle különös faji emlékezet, valamely bölcsesség vagy hagyomány kitartó lidérce tartotta fenn az ember eredetének sajátos mítoszáat évezredekken keresztül? Kezdetben is már legalább két különböző intelligencia létezett a Földön. Az emberek az Édenkertben és a kígyó, amely „ravaszabb volt a föld minden állatánál”¹. A kígyó megfertőzte az embert, minek eredményeképpen elveszítette végtagjait. Testi funkciói szükségtelenné váltak. A fertőzés miatt az embert kiűzték az Édenkertből, ahol örök életet élhetett volna. Megjelent a világon a halál.

Minden erőlködése ellenére Rose gondolatainak köre újra meg újra kitágult és visszatért férjéhez. Elhessegette, de egy bizonyos gondolat mindig visszatért. Számolt magában, felsorolta a látóterébe kerülő tárgyak nevét, és még fel is kiáltott:

- Ne! Ne! Ne! - De az a gondolat folyton újra felbukkant.

Drake hazudott neki. A sztorija elfogadhatónak hangzott. Szinte minden tekintetben igazoltnak, csak hogy Drake nem biológus. A rák nem lehetett, ahogy ő mondta, a normális növekedés elvesztett képességének kifejeződése. A rák megtámadott növekedésben lévő gyerekeket is - még az embrionális szövetet is megtámadhatta. Megtámadta a halakat is, amelyek a földön kívüliekhez hasonlóan nem álltak meg a növekedésben, és csak betegségtől vagy balesetben haláloztak el. Megtámadta a növényeket is, amelyeknek nincs tudatuk, így nem akaszkodhatott rájuk semmiféle elmeparazita. A ráknak semmi köze a normális növekedés jelenlétéhez vagy hiányához; általános betegség, amelyre egyetlen élő, többsejtű szervezet sem volt immúnis.

Nem kellett volna hazudnia. Nem kellett volna, hogy bármiféle érzelem visszafogja a kezét és szentimentálisán elhitesse magával, hogy nem kell megölnie a feleségét. Elmondhatja az Intézetben. Valahogyan biztosan le lehet győzni a parazitát. A hiánya nem okozhat rákot. De ki hinné el neki?

Szeme elé tette a kezét. Az eltűnt fiatal emberek többsége a házassága első évében járt. Bármilyen legyen is a parazita-intelligencia szaporodásának folyamata, szükséges hozzá a közeli kapcsolat egy másik parazitával - olyan közeli és folyamatos kapcsolat, amely csak akkor lehetséges, ha gazdatesteik ugyanolyan közeli kapcsolatban vannak egymással. Mint például a friss házások esetében.

Rose úgy érezte, gondolatai lassan szétesnek. Eljönnek majd hozzá, és megkérdezik, hogy hol van Harg Tholan? Ő pedig azt mondja majd, hogy a férjével. Erre megkérdezik, hogy hol van a férje? Merthogy ő is el fog tűnni. Már nincs szüksége a feleségére. Nem fog visszajönni. Nem találhatnak rá, mert kint lesz az (írben). Akár rögtön fel is hívhatná az eltűnt személyek osztályát, hogy jelentse Drake Smollett és Harg Tholan eltűnését.

Sírni akart, de a könnyei nem bújtak elő. Szeme kiszáradt és sajgott.

Azután felkacagott, és nem bírta abbahagyni. Hirtelen viccesnek találta az egészet. Számos kérdésre keresett választ, és meg is találta a feleletet mindre. Még arra a kérdésre is megtalálta a választ, amelyről eredetileg azt hitte, hogy semmi köze a többihez.

Rájött, hogy Drake miért vette feleségül.

(Habony Gábor)